

Retki su u srpskoj istoriji primeri odličnih đaka i studenata koji su se posle završetka školovanja posvetili rešavanju najvažnijih narodnih problema. Takvi su, recimo, bili istaknuti intelektualci Đorđe Stanojević i Kosta Stojanović. Među našim savremenikima vredi istaći poznatog matematičara Stojana Radenovića i dipl. pravnika Aleksandra Vučića. Biografije ove četvorice nalaze se na sajtu udruženja. Nasuprot tome, istaknuti naučnici i mislioci Fransoa Vijet i Golfrid Vilhem Lajbnic. Iako su obojica diplomirani pravnici nisu nikada bili zainteresovani za rešavanje narodnih problema. Za razliku od njih, Aleksandar Vučić je već kao devetogodišnji dečak u svojim pismenim sastavima iz srpskog jezika isticao da će kad poraste svome narodu odužiće se tako što će se baviti problematikom izgradnje puteva, pruga, mostova i fabrika.

Pre tačno 38 godina, Aleksandar Vučić, tada devetogodišnji učenik IV-5 OŠ "Branko Radičević" uradio je sastav na temu "Tebi Republiko". U tom sastavu današnji premijer Srbije piše da on "uči i trudi se da bi i sam jednog dana svojoj zemlji poklonio tunele, kuće i hidroelektrane"

Foto: Tanjug/Tanja Valič, Facebook/OŠ "BRANKO RADIČEVIĆ"- BLOK 45, NOVI BEOGRAD

Premijer [Aleksandar Vučić](#) pohađao je OŠ "Branko Radičević" na [Novom Beogradu](#) u Bloku 45. On je 1979. godine išao u četvrti razred i bio odeljenje IV/5, baš u vreme kada je 36 godina posle ključne sednice AVNOJ-a u Jajcu, 29. novembra, stvorena Jugoslavija. Povodom [Dana Republike](#), Vučić je **napisao pismo svojoj tadašnjoj domovini** – Jugoslaviji, a sada, 38 godina kasnije ovo pismo ima poseban značaj, ali i posebnu težinu... i za samog premijera Srbije, ali i za njegovu domovinu – Srbiju.

TEBI REPUBLIKO

Tebi Republiko za rođendan poklanjam buket crvenih ruža pun mira, radosti, sreće i najbolje slobode. Od kada ima Tebe nestalo je krvi, bola, žedji i gladi. Sa Tobom je došla i ljubav naših naroda i narodnosti, došla je ljubav za sve ono što si Ti krvavo izborila pre 36 godina u Jajcu.

Dobićeš puno poklona. Radnici će Ti pokloniti nove fabrike, naučnici nova otkrića, graditelji mostove i puteve, a zemljoradnici puno šenice i kukuruza. Svi će Ti pokazati šta su uradili i proslaviće Tvoj rođendan uz radne pobjede.

Kada se mojim gradom budu vijorile zastave u čast Tvog rođendana sa buketom ruža punih najboljih želja pokloniću Ti sve moje petice, jer i ja sam učio da bi Ti nekada mogao pokloniti izgrađeni tunel, kuću ili hidroelektranu.

Tebi Republiko za rođendan poklanjam buket crvenih ruža da večno traješ.

Aleksandar Vučić IV/5

Александар Вучић (Београд, СФРЈ, 5. март 1970) српски је правник и политичар, председник Владе Републике Србије и председник Српске напредне странке. Четрнаест година је био генерални секретар Српске радикалне странке. Бивши је министар одбране, а био је и министар информисања у Влади народног јединства[1] у Влади Србије, чији је премијер био Мирко Марјановић. Рођен је 5. марта 1970. године у Београду, као старији син Ангелине (девојачко Милованов) и Анђелка Вучића.[2] Био је одличан ученик и у основној школи „Бранко Радичевић“ и у Земунској гимназији. Побеђивао је на градским и републичким такмичењима из историје, а био је и пионирски првак Београда у шаху. Завршио је Правни факултет у Београду, а усавршавао је енглески језик у Енглеској, у Брајтону.[3] Као један од најбољих студената генерације био је и стипендиста „Фондације за развој научног подмлатка“. Радио је на „Каналу С“ на Палама, Република Српска, 1992. и 1993, где је припремао и водио вести на енглеском језику, блок из света, интервјуе и репортаже. Године 1993. Вучић приступа Српској радикалној странци, и бива изабран за посланика у Народној скупштини Републике Србије. Две године касније, са 24 године, постаје и њен генерални секретар. После победе радикала на локалним изборима у Земуну 1996, постао је директор Спортско-пословног центра „Пинки“ (познатијег као Хала „Пинки“).[4] Тренирао је кошарку и играо фудбал. Познат је као навијач београдске Црвене звезде.[5] Ожењен је и има двоје деце. Министар за информисање Александар Вучић 24. марта 1998. године постаје министар за информисање у Влади народног јединства Мирка Марјановића[3] коју чине СПС, СРС, и ЈУЛ, и подноси оставку на место директора „Пинкија“. За време тог министарског мандата потписао је Закон о јавном информисању, који је остао запамћен по томе што је увео високе новчане казне за новинаре чије се писање косило са политиком режима Слободана Милошевића, као и гашењу редакција „Дневног телеграфа“, „Европљанина“ и „Наше борбе“.[6] Влада је била донела Уредбу о посебним мерама у условима претње оружаним нападима НАТО-а, за време чијег важења је укинут програм Радио Индекса[7], а затим и Радио Сенте, Кикинде, ТВ Пирота и Радио Ситија у Нишу. Са кабловских мрежа су скинути сви инострани ТВ канали, а земаљским радио и ТВ станицама је забрањено реемитовање иностраних сервиса на српском језику.[8] Након што је одбијен захтев да РТС реемитује шест сати програма иностраних медија током дана за време бомбардовања СР Југославије, НАТО је прогласио зграду РТС-а легитимном метом сматрајући га делом „ратне машинерије“, који спроводи пропаганду и не извештава адекватно о збивањима у рату.[9][10][11] Зграда је бомбардована 23. априла и живот је изгубило 16 радника ове медијске куће, а још 16 је повређено. У време док је био министар информисања, Вучић је изјавио за лист Аргумент да ће се „кад тад осветити Славку Ђурувији“, новинару и оснивачу неких од угашених листова.[12] Ђурувија је убијен 11. априла 1999. године, а његова невенчана супруга је 15 година касније изјавила да је Вучић био умешан у убиство и да је био, „не само креатор закона о информисању већ и праксе прогона новинара“.[13][14] У то време изабран је и за члана Управног одбора Београдског Универзитета и Филозофског факултета БУ. Вучић је био и на јавној листи особа којима је забрањен улазак у Европску унију.[6] Након потписивања Кумановског споразума, којим је окончана бомбардовање НАТО пакта, уведен протекторат УН и de facto суспендован суверенитет Србије у тој покрајини, 14. јуна 1999. министри из редова Српске радикалне странке подносе оставке на своје функције [15], али настављају да обављају своје дужности, објашњавајући то националним интересима. Вучић је биран за посланика у Савезној скупштини СРЈ три пута: у Веће Република први пут у фебруару 1998, други пут у мају 2000. и коначно на савезним изборима 24. септембра 2000.[3] У мају 2000. године, Савезна влада СРЈ га је именovala за члана Савета Савезне јавне установе РТВ Југославија. У фебруару 2001, Вучић подноси оставку на функцију савезног посланика. Даља каријера У марту 2002. године Александру Вучићу је одређен порез на екстрапрофит у износу од 48.500 евра, у вези стана од преко 100

квадрата који му је 1998. године доделила Влада. Тај стан је потом, по тврдњи ДОС-ове власти, откупљен испод тржишне вредности, мада Вучић објашњава да је заправо од Владе добио 60 квадрата, а да је остатак одмах у старту платио, уз помоћ породице[5]. На локалним изборима 2004. Вучић се кандидује за градоначелника Београда са мотом кампање „Вучић за метрополу“, у којој обилази сва приградска насеља и промовише за себе урбани имиџ младог човека са идејом и енергијом. Освојио је 29% гласова у првом и 48,4% гласова у другом кругу.[4] Александар Вучић је био генерални секретар Српске радикалне странке и председник општинског одбора Нови Београд. Био је народни посланик и заменик председника посланичке групе Српске радикалне странке у Народној скупштини Републике Србије, члан Административног одбора и Одбора за уставна питања, и заменик председника Одбора за Косово и Метохију и Одбора за културу и информисање.[16] Дана 28. маја 2008. године, Српска радикална странка је заједно са коалицијом Демократска странка Србије-Нова Србија и коалицијом Социјалистичка партија Србије-Партија уједињених пензионера Србије-Јединствена Србија потписала коалициони споразум којим је, на основу резултата локалних избора, било договорено формирање градске већине у Скупштини града Београда. Вучић је тада предложен за новог градоначелника Београда. Међутим, након што је коалиција око СПС-а формирала републичку Владу са Демократском странком почетком јула, социјалисти су под притиском ДС одлучили да одустану од потписаног споразума и формирана је коалиција ДС-СПС-Г17-ЛДП у граду Београду.[17] Нова странка Томислав Николић и Александар Вучић на оснивачкој скупштини СНС Дана 15. септембра 2008. године, након што је дошло до сукоба између челних људи у Српској радикалној странци (Војислава Шешеља и Томислава Николића), Вучић је поднео оставку на дужности у Српској радикалној странци и објавио привремено повлачење из политичког живота.[18][19] Почетком октобра, саопштио је да се прикључује оснивању Српске напредне странке Томислава Николића.[6] Том приликом је изјавио да ће се посветити берзанским пословима, „или ће помагати свом брату у вођењу фирме“, али је касније негирао да је његов брат има фирму.[20] На оснивачкој скупштини СНС, 21. октобра, изабран је за заменика председника Српске напредне странке.[21] Био је на челу изборних штабова за превремене локалне изборе у Земуну и Вождовцу 2009. године где је Српска напредна странка убедљиво победила Демократску странку и преузела локалну власт у ове две београдске општине.[22][23] После победе Томислава Николића на изборима одржаним 20. маја 2012.[24] и његове оставке на место председника СНС 24. маја 2012.[25] Вучић преузима функцију вршиоца дужности председника странке. На ванредној изборној скупштини, одржаној 29. септембра 2012. године, Александар Вучић је изабран једногласно за председника странке[26] Након формирања владе (коалиција СНС-СПС-УРС), јула 2012, постаје потпредседник Владе задужен за одбрану, безбедност и борбу против корупције и криминала, као и министар одбране. Председник Николић га је именовао за секретара Савета за националну безбедност[27] Његов рејтинг међу политичарима расте.[28][29][30][31] а СНС постаје најпопуларнија странка међу грађанима.[32][33] Добија признање и појединих опозиционих политичара за свој рад.[34][35][36][37][38] Добитник је награде „Најевропљанин 2012“ коју додељује Прва европска кућа.[39] Министар одбране Главни чланци: Избори за народне посланике Републике Србије 2012. и Влада Ивице Дачића Вучић са америчким секретаром за одбрану Леоном Панетом. Доласком на чело Министарства одбране, затекао је тешко материјално стање војске и војне индустрије. Одмах је отишао на више путовања у потрази за стратешким партнерима и купцима за производе српске наменске индустрије. Са тих путовања се вратио са уговорима са Русијом и УАР вредним стотине милиона долара.[40] [41] [42] [43] [44] [45] [46] Учествовао је у организацији аеромитинга „Батајница 2012“ у склопу прославе стогодишњице српске авијације, на ком је представљен нов домаћи школски авион „Паста“.[47] [48] Један део уговора који су склопљени је већ и реализован.[49] Отвара се и нова фабрика борбених система у Великој Плани. [50] На сајму наоружања „Партнер 2013“ одржаном у јуну 2013. је најавио инвестиције у овај сектор, за који је рекао да очекује да постане замајац српске

индустрије.[51] Сајам је, такође, резултовао великим бројем нових уговора.[52] У исто време, у знак пријатељства других држава према Србији, па и Вучићу лично, Министарство одбране је добило веома вредне поклоне, из УАЕ три блиндирана Мерцедесова ципа (око 3 милиона евра), [53] двадесет санитарских возила из Кине (око 2 милиона евра),[54] четири возила типа „Хамер“ од владе САД (око 850.000 евра)[55] Традиционално добра сарадња са Русијом је још унапређена (уговор о стратешком партнерству), а посебно је значајна акција чишћења терена од касетних мина на око 3000 квадрата код аеродрома у Нишу и око Параћина.[56] Поднео је оставку на место министра одбране уз образложење да жели да се у пуној мери посвети борби против корупције и криминала. Бриселски споразум Главни чланак: Бриселски споразум Одмах по ступању на дужност, Председник Србије Томислав Николић најављује наставак разговора са Приштином на највишем нивоу, сматрајући да је то сувише важно питање да би га водили нижи службеници. За тај посао предлаже Ивицу Дачића, Председника Владе. Неко време су ти преговори на први поглед успешно напредовали и заустављено је даље одузимање права Србима на Косову (право на српска документа и таблице), прихваћен је нацрт стварања Заједнице српских општина, међутим, долази до застоја код утврђивања права Заједнице општина. У априлу 2013. се Александар Вучић прикључује преговарачком тиму са циљем да обезбеди да грађани ЗСО сами одлучују о судству и полицији.[57] У својој идеји о стварању ЗСО[58], Вучић је пронашао решење како да се обезбеди аутономија у срединама са већинским српским становништвом, да Заједница сама управља образовањем, здравством, да судска власт и полиција буду усклађене по саставу са етничком сликом у њој, и да Приштина може да постави регионалног команданта само по избору ЗСО-а. На том састанку, Хашим Тачи покушава да минира споразум захтевом да се као једна изборна јединица, на четири српске општине дода још три већински албанске општине, или „макар“ јужни деп Косовске Митровице. Тај предлог је за српску страну неприхватљив јер би се тиме озбиљно нарушила етничка слика. И поред великог притиска на преговараче лично, као и на Србију, Александар Вучић одбија предлог, сматрајући да у тој форми не задовољава ни минимум интереса Србије, ни њених грађана на КиМ,[59] тражи наставак преговора и од ЕУ да својим ауторитетом приволи косовске Албанце на компромис. Тада се први пут дешава да ЕУ уважава захтев Србије и врши притисак на Приштину која невољно прихвата поредећи Заједницу Општина са Републиком Српском.[60] Том приликом Вучић добија гаранције ЕУ и НАТО-а да „албанска чизма“ неће имати приступ Северу Косова.[61] Договара се расписивање избора за новембар 2013. чиме би српске институције добиле пун легитимитет, уместо да од стране међународне заједнице и остатка КиМ буду третиране као паралелне. Приштина се обавезује да донесе закон о општој амнестији чиме се трајно онемогућује евентуално застрашивање српског становништва судским процесима[62] Иако Александар Вучић није у потпуности задовољан резултатима преговора, процењујући да је то максимум од могућег[63], да је одлука једина права за будућност Србије[64], прихвата да се парафира споразум.[65] По повратку у земљу даје на увид јавности цело ток преговора као и коначан споразум. У Народној Скупштини споразум добија велику подршку (173 посланика за, 24 против, 1 уздржан и 5 није гласало). [66][67] На КиМ су људи узнемирени и несигурни како ће те промене утицати на њихов живот и Александар Вучић одлази на Ким да одговори на њихова питања. Један део прихвата уверавања државног врха да неће остати незаштитени, али други део (ДСС, СРС, делимично СПЦ) и даље инсистира на задржавању постојећег стања. Тада Александар Вучић предлаже референдум под условом да се сви обавезу да ће прихватити његове резултате. Представници незадовољне групе Срба одбили су одржавање оваквог референдума.[68][69][70] У међувремену је започео процес имплементације Бриселског споразума и расписани су избори на којима је кандидована заједничка српска листа која треба да обезбеди да се гласови Срба не расипају и да, са великим бројем добијених гласова, буде основа за самосталност Заједнице српских општина.[71] После успешно спроведених преговора, Србија на Видовдан, 28. јуна 2013. добија оквирно датум за започињање преговора са

ЕУ, с тим да је датум прве приступне конференције орочен на најкасније јануар 2014.[72][73] Председник Владе Ванредни парламентарни избори у Србији одржани су 16. марта 2014. Истог дана одржани су и ванредни избори за локалну власт у Београду. Парламентарни избори су расписани након одлуке председништава СНС-а и СПС-а да се тренутни сазив Народне Скупштине и Влада распусте зарад „провере воље народа”. [74] На парламентарним изборима изборна листа „Будућност у коју верујемо” коју је предводио Александар Вучић и Српска напредна странка, освојила је убедљиво највећи број гласова- 48,35.[75] 27. априла формирана је нова Влада Србије са Александром Вучићем на месту председника Владе. Поред странака са листе коју је предводила СНС, у владу је поново ушла и коалиција окупљена око СПС-а.

Srbija je drzava odlicnih djaka, studenata, inžinjera i profesora. Dakle djaci, studenti, inžinjeri i profesori glasajte svog kolegu Aleksandra Vučića za predsednika.